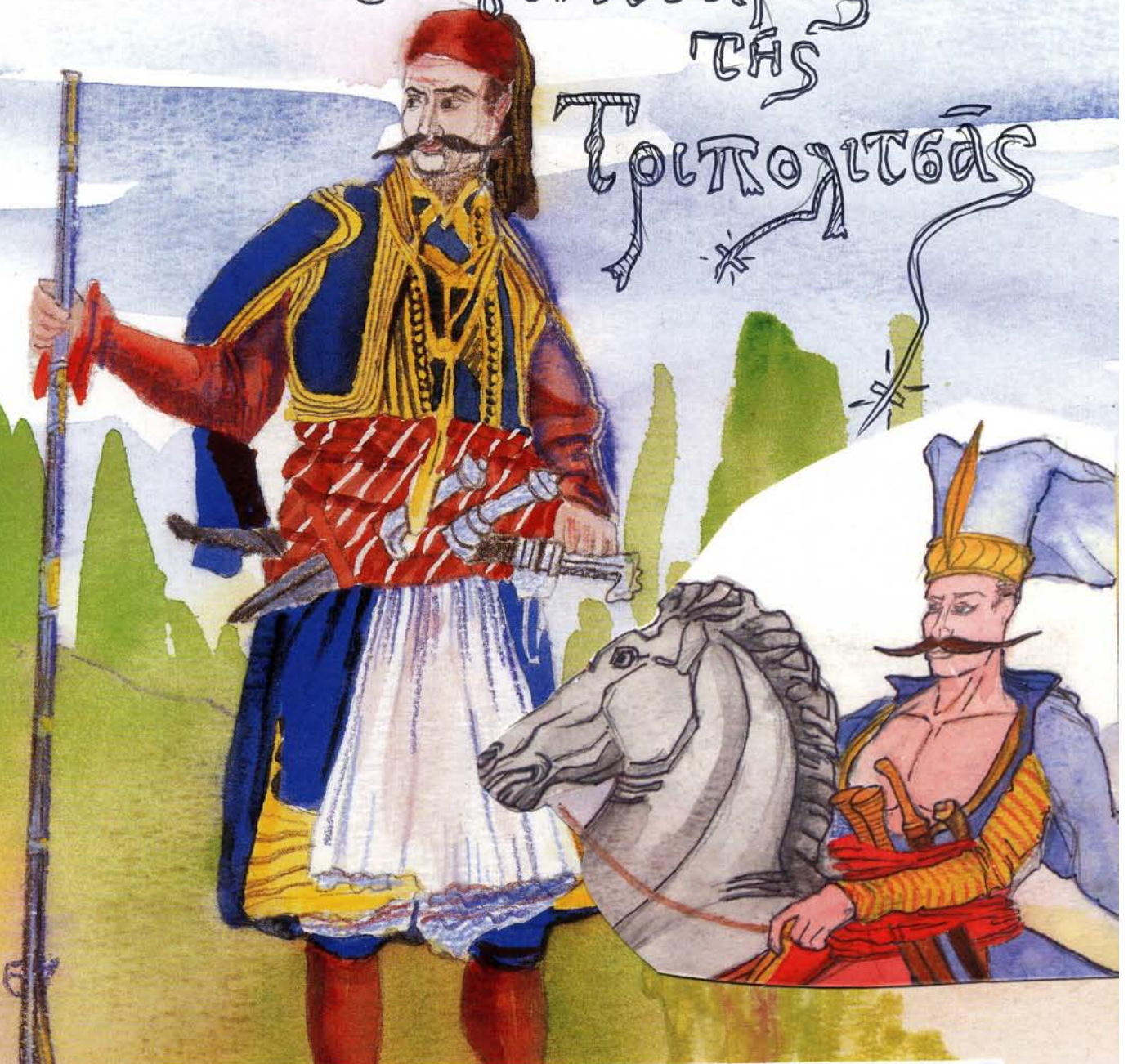

Κωνσταντῆς ὁ γενίτσαρος

Τριπολιτσᾶς

Μπορεί ένα παιδί ν' αντισταδεί στον βάρβαρο και άγριο εξισλαμισμό των Τούρκων στρατιωτών; Το αίμα φανερών και αφανών ηρώων πότιζε τέσσερις αιώνες το σπόρο της ελευθερίας ωσότου γίνει δέντρο.

Ναι, Ο Κωνσταντῆς, ο εκπαιδευόμενος γενίτσαρος, μπόρεσε για δέκα χρόνια να κάνει κάθε βράδυ το σταυρό του κρυφά και κάτω από τις κουβέρτες να λέει το «Πάτερ Ημών» στη γλώσσα του και να βλέπει τη μάνα του ν' ανάβει το καντήλι.

Κι ο άσβεστος πόδος στην καρδιά του πραγματοποιήθηκε μια μέρα. Σαν Έλληνας κλέφτης ανέβηκε στα βουνά της πατρίδας του να πολεμήσει κι αντίκρισε τον ήλιο της ελευθερίας ν' ανατέλει.

Συπεραγία Θεωτόκε, βώβον υψαίς.

Ο μικρός Κωνσταντίνος κοιμόταν βαθύ ύπνο. Η μητέρα του η κυρα-Ελένη, χαιδεψε τα μαύρα μαλλιά του κ' αναβρέναξε: «Μακάρι, παιδί μου, νά'σαι εσύ ο ελευθερωτής των Ελλήνων!» Ήταν χειμώνας του έτους 1694, καιρός Τουρκοκρατίας που «όλα τά 'βγκιάζε η ροβέ'ρα κ' τα πλάκωνε η βγκάβια».

Οι Έλληνες είχαν πιάσει, πώς μια ήμερα θά' ελευθερωθόν! Προσπαθούσαν με τόσους κόπους να κρατήσουν τήν 'Ορθόδοξη πίστη, τήν Ελληνική θρώβα κ' κάποιιοι έφθάναν ως το μαρτύριο κ' τών θάνατο.

Νά, ο άνδρας της κυρα-Ελένης ήταν 40 ετών έθανάτωσαν οι Τούρκοι διότι βουδούβε τών παπα-θανάθη βτο κρυφό-βροχέο δαινε που μάτα' παιδια' γρα'ματα!

Τόν κρέμασαν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ!
 Οἱ Τούρκοι, ἀπολιτίτοι κ' θάρβαροι καθὼς ἦταν δὲν
 ἀναγνωρίζαν κανένα δικαίωμα εἰς τὸν ὑπόδουλο Ἑλλη-
 νισμό. Ἄλλους τοὺς ὑποχρέωναν ν' ἀλλοξοπιεῖτοῦν
 με' τὴ θία, ἄλλους με' ὑποχρέους, ἐνῶ τὶς ὠραιότερες
 ἐκκλησίες τὶς μετέτρεπαν εἰς τσαμιά. Καὶ τὸ
 φοβερώτερο, τὸ παιδομάζωμα, ἄρμασαν Ἑλληνόπαιδα
 6-15 ἐτῶν κ' εἰς στρατῶνες τὰ ἀνέτρεφαν στρατιω-
 τικά. Τὰ μάθαιναν τούρκικα γράμματα κ' τὴν μίση
 στὸν Ἀλλάχ. Αὐτοὶ ἦταν οἱ χεϊτβαροι ...

Ἡ χήρα κυρά - Ἐλένη προσηχόταν συνεχῶς: "θεέ
 μου, κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Παναχία μου, προστατέψε τὸ
 παιδί μου ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα." Συμβούλευε τὸ
 παιδί της: "κωνσταντῆ, πρόσεχε τὸν Ταχίρ, τὸ Τερ-
 κόπουλο, μὴ τὸν πομπουαντάς, οἱ παρέες με' ἀπι-
 στῶς δὲν βγαίνουν ποτε εἰς καλόν. Μὴ σοῦ ξερού-
 χει λέξι, ὅτι πιχαίνεις εἰς κρυφόν βροχέον. Ἔτσι;"

Ἄν κ' ὄλοι τὸν φώναζαν κωνσταντῆ, ὁ νοῦνος τῶ
 τῶς ἔλεγε πῶς κωνσταντῆνο πρέπει νὰ τὸν φωνάζουν
 γιὰ ἔτσι εἶναι τὸ βαφτιστικὸν τὸν ὄνομα. Μία μέρα
 ὁ κων/νος εἶπε εἰς τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ: "Ἐγὼ εἶμι
 μεγαλῶσω εἰς τὴν θάνα, νὰ πολεμήσω εἰς
 Τούρκους, νὰ ἐλευθερώσωμε." Ὁ φίλος τοῦ κων/νου
 ὁ Ἀντωνίος εἶπε: "κι' ἐγὼ θάρω μαζί σου, εἰς τὸ
 θούνο, δὲν ἀντέχω ἄλλο νὰ εἶμαι "ραχιάς."

Ὁ Ταχίρ: "θάρω κι' ἐγὼ μαζί σου."
 Τα' δύο παιδιά τὸν κοίταξαν με' ἀπορία. "Τι, Τούρ-
 κος εἶμι εἰς τὴν θάνα με' εἰς κλέψτες; Ἀδύνατον!"

Τὴν ἴδια μέρα, τὰ μεθάνυχτα, ὁ Ταχίρ πῆγε
 εἰς τὴν κυρά-Ἐλένη με' φοβισμένη φωνή
 τῶς εἶπε: "Ἐρχονται οἱ χεϊτβαροι γιὰ παι-

→ Σωμαΐστωμα, κρύψε τὸ γυνώ σου κ' φίλο μὲ ...

- Ὁ κυν/νος δὲν εἶναι ἔδω φωνάζει ἢ κυρα-Ἐλένη ...

Ὁ Ταχίρ κοιτάζει με' ἔκμηξι, φτωχικό τὸ σπιτι, κρεββατω- κάμαρα κ' κῶσι- να κ' βάλ- λα σ' ἕνα δωμάτιο!

- καταλαβα, ψιδύριβε ὁ Ταχίρ, εἶναι στὸ κρυ- πο' βχολεῖ! καὶ ἔφυγε τρέχοντας ...

Ἡ κυρα-Ἐλένη ἔκρυψε τὴν κόρη της εἰς τὸ ὑπόγειο .. "Μὴ βγάινς μιλιά ἀπὸ τὸ στόμα σου Ἀρετή, ἄμα δὲν δεῖξαις νὰ βε' πα' ρὺν βε' κανεῖνα χρεῖμι ἢ βε' σκλαβοπαΐταρο.."

- ἔνταίει μπετέρα, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός μου,

- δὲ κάνω σ'τα με' φωτίθει ὁ δῶς, ἐδὺ Πρωθεωχίδου, ἐκεῖ κα'τω πού εἶδαι κρυμμένη ..!

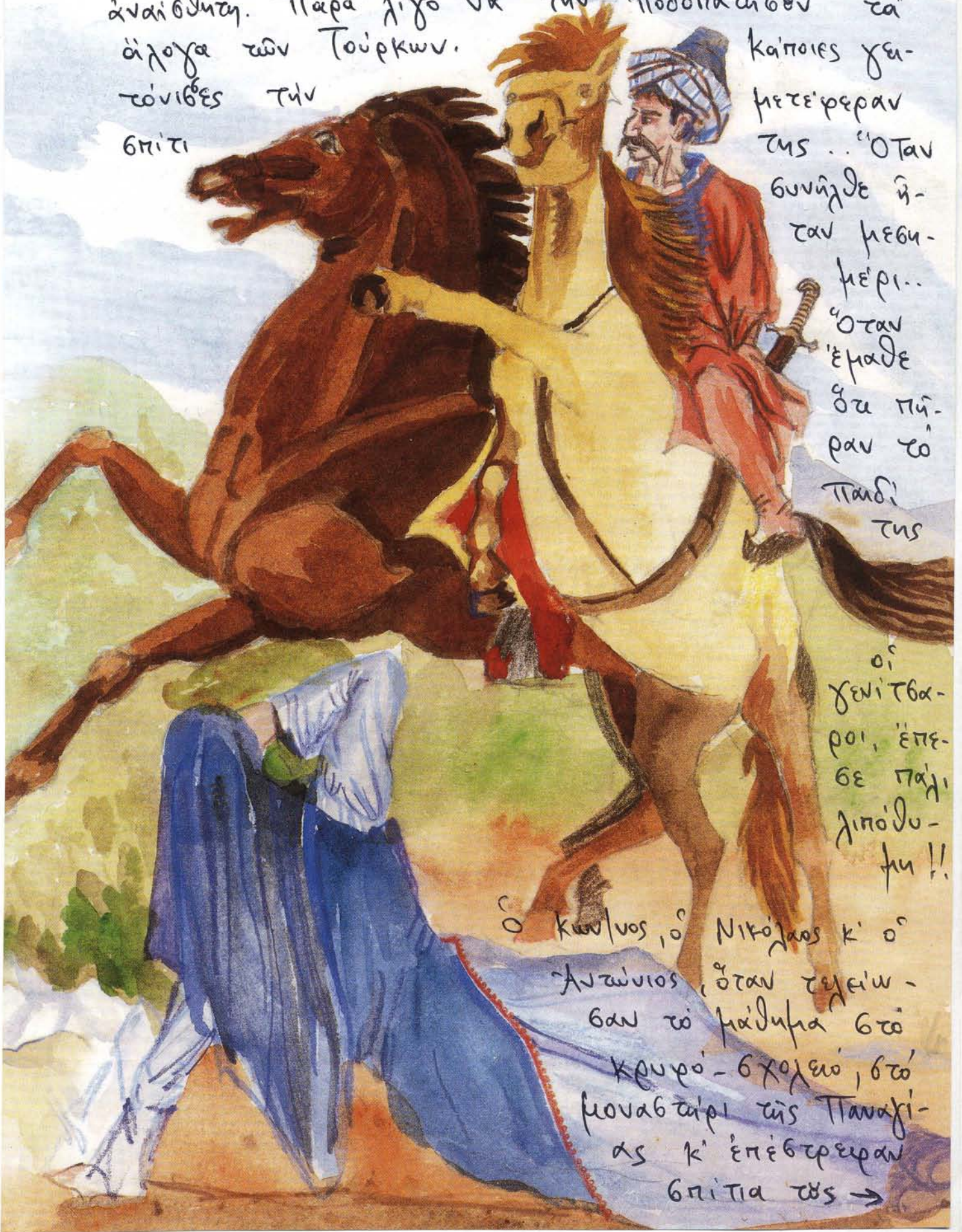
Ἡ κυρα' Ἐλένη ἀρχίβε νὰ τρέχει ἀπὸ σπιτι βε' σπιτι .. κρύψτε τὰ παιδια σας, ἔρχονται γιὰ παιδομαΐστωμα .. καθὼς ἔτρεχε χλιθτρύβε

κ' ἔπεθε καίτω .. χτύπησε γε' μία πέτρα κ' ἔμεινε - 4 -
ἀναιόθυγ. Παρά λιγο να τὴν ποδοπατήθην τὰ
ἀίλογα τῶν Τούρκων.
τὸνίδες τὴν
βπίτι

καίποιες χει-
μετε'εφραν
της .. "Ὅταν
βυνῆδε ἦ-
ταν μεθι-
μέρι..
"Ὅταν
ἔμαδε
δα πῆ-
ραν τὸ
παιδί
της

οἱ
χενίτσα-
ροι, ἔπε-
θε πάγῃ
λιπόθυ-
μη !!

Ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ Νικόλαος κ' ὁ
Ἀναστάσιος, ὅταν τελειώ-
σαν τὸ μαῖνμα στὸ
κρυφό-βχολεῖο, στὸ
μοναστήρι τῆς Παναγι-
ας κ' ἐπέστρεψαν
βπίτια τῶς →

-5- είδαν τους Τούρκους να έρχονται . κρύπτηκαν
εις τὸ δάσος ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοὺς είδαν ..

Ὁ κωνσταντῖνος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἱερέως-δα-
σκάρου τοῦς : « Ὅταν βρεθεῖτε ἐν κίνδυνῳ , νὰ προ-
βείχεθε . ζήσῃ τῇ Ἰωήθῃ βασ , νὰ πιστεύετε εἰς τὸν
ἀληθινὸ θεὸ , τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν .. » Ἐκράμε τὸ βαν-
ρὸ του κ' ἐβγάκε ἀπ' τὰ κηκιά , παρέδωκε τὸν ἐαν-
τὸ του , γιὰ νὰ σώσῃ τ' ἄλλα δύο παιδιὰ .

- Μὰς κρυβόσουν , ἐ! Παλιόπαιδο! Πὸς εἶναι οἱ
ἄλλοι; καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ ἔδεσαν τὰ χεῖρια ..

- Ποιοὶ ἄλλοι; Μόνος μου εἶμαι ..

- καὶ τὶ θέλεις , τέτοια ὦρα ἐδῶ; θέλεις νὰ τὸ πι-
στέψω;

- Τοὺς πιστεύεις , δὲν τὸ πιστεύεις , αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.
ψάξτε παντὸς , μοναχὸς μὲ εἶμαι:..!

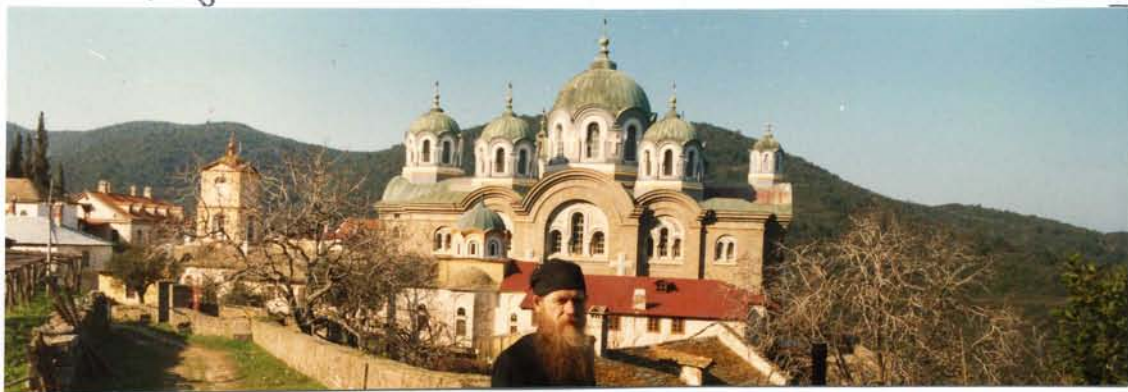
- Μωρὲ , θάρρος πούχα τοῦτος ὁ νεὸς .. ἡ λέγει τῶν
ἀληθῆνα ἡ τοὺς καλύπτει τέλεια .. Πάρε νὰ φύγου-
με ψύναζε ὁ ἀρχιερὸς τοῦς.

Ὁ Ἀντωνίος κ' ὁ Νικόλαος κρυφτενοὶ τὰ είδαν ὅλα ..
κλαίγοντας ἔλεγε ὁ ἕνας ἐπὶ τὸν ἄλλον : εἶναι ἡρωας ὁ
κωνσταντῖνος , θυσιάσῃ τὴν ἐλευθερία του , γιὰ νὰ μὰς προ-
στατέψῃ . προδόθηκε αὐτὸς , μὰ δὲν μὰς πρόδωκε .

.. εἶναι πραγματικὸς φίλος !! θὰ προβουχόμασθε
πάντα , ὁ θεὸς νὰ τὸν βυρῖσῃ νὰ μὴ χάσῃ τὴν πι-
στὴ του κ' τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐβρῆσαν κρυφτενοὶ ὅλη τὴ νύχτα .. τὴν ἄλλη
μέρα μετὰ τὸ μεσημέρι πῆσαν ἐπί τὰ τοῦς ..

Ξε' λιθο εἰς τὸ βῆμα τῆς κυρα-Ἐλένης , ποὺ ἦταν

→ ακόμη βω κρεβάτι, συνηθισμένα τα γεγονότα...
Η κυρά-Έλενη έκλαιγε με δαχμόσ...
Έκλαιγε τ' παιδί της... δα' τών ξαναβρεπ;

και οι άλλες γυναίκες
έκλαιγαν
αγκαλια-
βρένες...

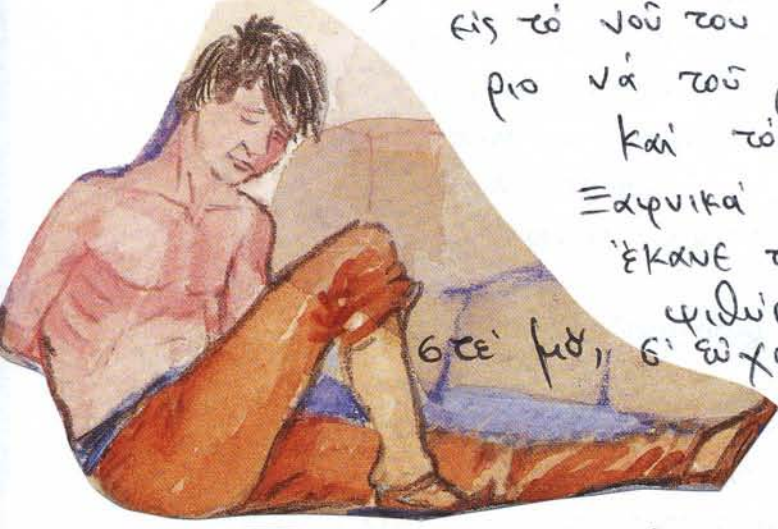

Μετα' από λίγες ημερες η κυρά-Έλενη ευκώλυκε
άλλα ήταν άχελάβτη, τ' πρόσωπό της μικρό, πόνος
απλωμένος εις τίν' όψι της... Τα βράδια μπροστά
στά εικονίσματα με τ' αναρμένο κανδήλι έκλαιγε γο-
νατιστά... ερχάτοσαν βγκυρά να τήβη... κι' ο
χρόνος κυλούσε.

Βρωμοχικούρη! Προσκύνα βρε' τών Άρχα! Χωπεδ-
γε ο Τούρκος με' τ' μαβαίχο τόν κυυλο... Τόν
έκλειβαν βαιν' απομόνωβι δύο ημερες χωρις ψωμί,
κ' νερό. Με' δεμένα τα χέρια, γε' εκείνο τ' →

-7- θρωϊκό, μουχλιασμένο μικρό κερί της γυακίης -
ο κωνίος 'έκλαψε κ' προβούχόταν--

"Χρίστε' μου, βούλευσε' με ... Πονάω πολύ απ' το
μαβαΐσιο ... βούλευσε' με να' μιν' άλλαξοπιβίωσω ..."
ώ! το ευλογημένο παιδί. Καλότανε στον πυρετό
κ' παραμήλαχε ... Νά γίνω ένα με τους φονιάδες του
πατέρα μου; "Όχι, ποτέ!" ... Μία βρέφι ήλθε
εις το νοῦ του ... Τήταβε απ' τὸν κύ-
ριο νά τοῦ λούθῃ τὰ χεῖρια ...
καὶ τὸ δαῦμα ἔχινε ...

Ξαφνικά τὰ χεῖρια του. λούθηκαν,
ἔκανε τὸ θυρεὸ τοῦ σταυροῦ κ'
ψιδώρισε: "Ὁ ὁ ἔωχαριστῶ, Χρι-
στε' μου, ὁ ἔωχαριστῶ..."

Οἱ ρούλεκες, ἀκούσαν κ'

τοῦδωσαν μερικὲς με' τὸ μαβαΐσιο ...
"Ἄκου τί λέει ... τὸ Χριστὸ φωνά'ται,
ἀλλοίμονό σου ἂν

δὲν προβουχόταν τὸν

Ἄλλοιχ ...

Ἡ κυρα-Ἐλένη ἔκλαψε
κ' προβούχόταν: " Πῶς
νάνα το παιδί μου ...
χωιτάρος κ' βκοζώνει
Χριστιανός; Μπήκαμε
στα' 1714 ... ἂν Σεῖ το
παιδί μου, δάνα εἰκο-
βιδύο χρονῶν ..."
Μία μέρα πέρασε ἕνας
Τούρκος απ' τὴν αὐγή της

- Καλημέρα, κυρα-Έξηνι .
 - Καλώς τόν Τρύφωνα
 - Σέβες! .. Δέν είπαμε να
 μη φωνάσεις με τόνομα' μω, αν
 τώ μάλι κανεις χαθήκαμε, ταχίρ
 δα' με'ρες άκόμα .. μόνο θυ' κ'
 ο' υ'χόμενος χρωρίτετε δτι είμαι
 κρυπτοχριστιανός .. Τι νε'α άπ' τών κόρη σου;

- Η Αρετή είναι στα Σάχωνα (=Άμφισσα) χέννιβε κ'
 τώ τρίτο παιδι της, με' δεξει να πάω να βιβω εκεί, άλλ-
 λά έχω δέν φεύγω .. ποτέ δέν δα' φύγω άπ' τών
 Τριπολιτσα .. έδω είναι τώ σπίτι μω ..

- Άκου κυρα'-Έξηνι να ειδοποι-
 ήσετε τους Αλεξανδριανούς, δτι
 ήρθαν χενιτσαροι άπ' τών κωμ/
 πομ' στών Κακφάτα ..

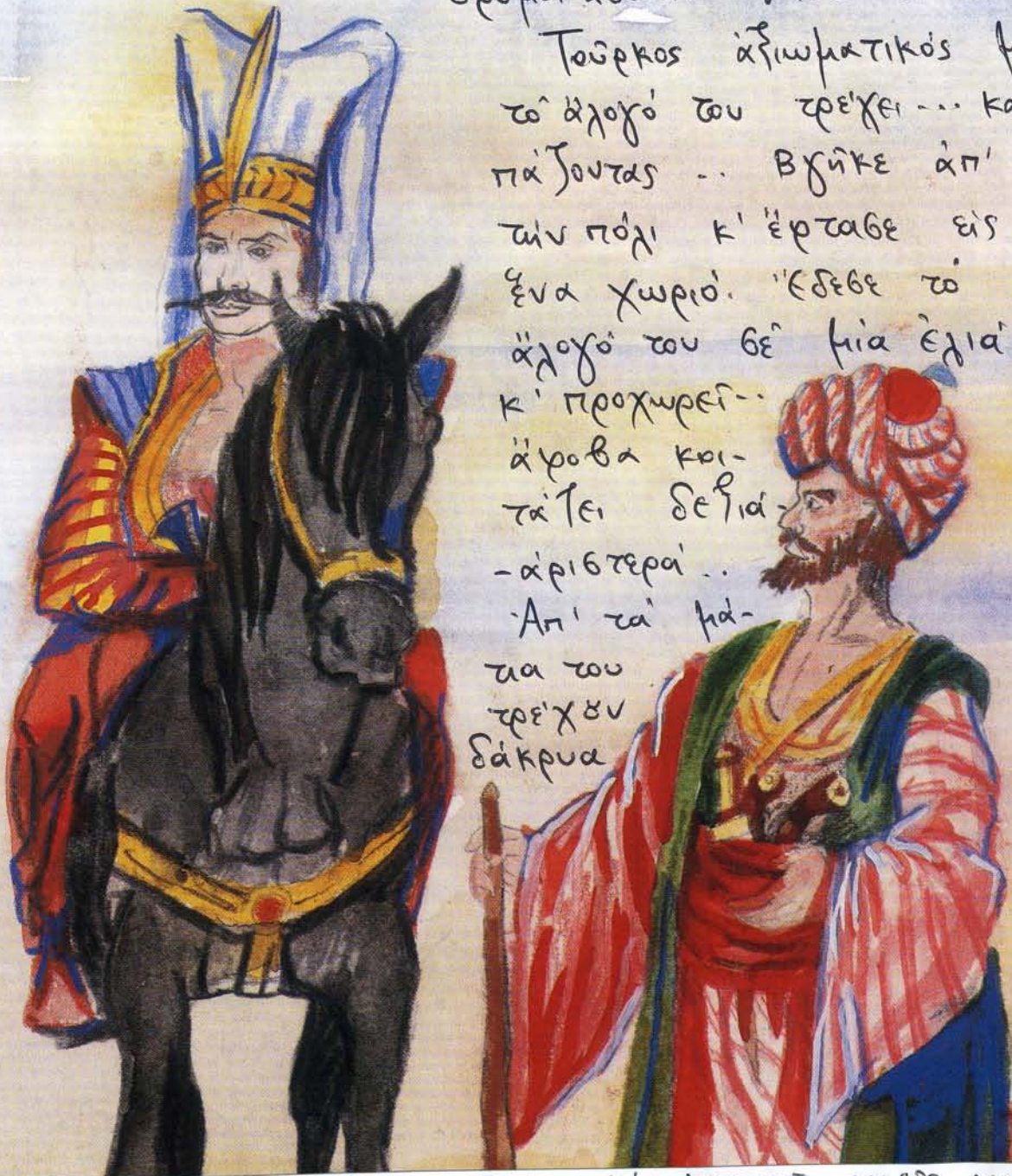

Οι χενιτσαροι βαδι σου
 η πομπή κατεβυνόταν
 προς τών
 Τριπολιτσα ..

9 - Όταν έφτασαν ο Κεμαλ διέταξε τόν Μουχταρ να
 ειδοποιήν τόν πατᾶ τῆς Τριπόλεως ὅτι έφτασαν κ'
 να τακτοποιήν τούς στρατιώτες για να διανυκτερεύ-
 ούν ... Ήταν ἰσχυρό ανοιξιάτικο μεθύεμα ... Οἱ
 Σρομοί ἄδικοι. Μόνο ένας

Τουρκος ἄξιωματικός με
 τὸ ἄλογο του τρέχει ... και-
 πᾶς του ... Βγήκε ἀπ'
 τὴν πόλι κ' ἔρτασε εἰς
 ἕνα χωριό. Ἔδεξε τὸ
 ἄλογο του γέμια ἔλαια
 κ' προχωρεῖ...
 ἄροβα και-
 τᾶτε δεξιά-
 -ἀριστερά...
 Ἀπὸ τὰ μά-
 τια του
 τρέχον
 δάκρυα

φθάνει θεὸ κάποιον σπίτι κ' χτυπᾶ τρεῖς φορές...
 εἶναι τὸ σπίτι τῆς κυρᾶ-Ἐλένης...
 — Παιὶς εἶναι, Τουρκε, κ' τί σελεῖς ἀπὸ μενά,
 Ἄνοιξε, ὁ Κεμαλ τὴν κοιτάξε στα' μάτια...
 Προχώρησε, κοιτάξε τὸ κανδύλι πού ἔκανε ἔμπρός
 εἰς τὴς εἰκόνες, ἔκανε τὸ σταυρό του, τὰ δάκρυα
 του ἔτρεχαν ποτάμι... ἔκλαιγε χονατιβτός...

Η κυρα-Έλενη έβλεπε με άπορία, τάχα με για λίγο
ύστερα ρώταγε : « Ποιός είσαι, τι θέλεις; »

— Μάνα, δέν με γνωρίζεις; Είμαι ο γιος του ο
κωνσταντίνου. Λέγοντας αυτά πέταξε το τούρκικο
φέδι που φορούσε. Η μητέρα έβρισε άρρωνη.

« Αρχίσε να δίν για τον πατέρα του για των αδελφών
του για τον παπα-Ιωάννη με το κρυφό βχολείο κ πως
τον άρπαξαν οι χενιτσαροι... Όταν έδειξε στην μη-
τέρα τι στην παρ φορούσε την όποια είχε
χέρια της κ' έγραφε με
"κωνσταντίνος"
τότε!...
κ' έκλαιγαν... ποιός
ποδη ώρα!... »

Αγκαλιάστικαν
γνωρίζε για

« Αρχίσε να
νι εις το παρ
σε τόβα χρόνια
για το γάμο
της Άρε της...
για τα τόβα
δάκρυα κ'
τις προβουχές που
έκανε »

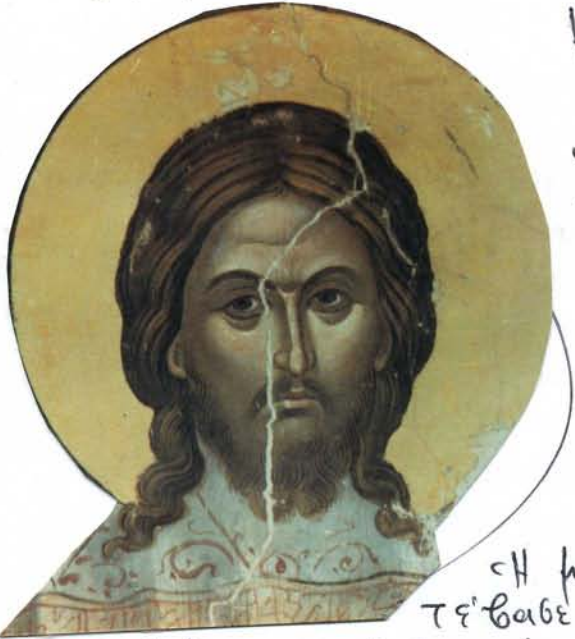
λέγει η κυρα-Έλε-
να θάνα που πέρα-

Παιδί μου, όταν βέ πήραν οι χενιτσαροι ο Ταχίρ
βτενοχωρήθηκε πολύ, έπρεπε βέ απέλπιβια κ' έρχοταν έδω
.. ρωτούσε για τον χριστό... για των πιβτα μας... τέλος
βαπτίστηκε, έχω είμαι η νουα του, πήρε τ' όνομα Τρυ-
φνας... είμης πές μου, πως πέραβες; άντεξες βτα
θάνατα;
— Τους πρώτους τρεις μήνες πέραβα με
φαρτώρια, βωβτι κόλαση!.. Με ψυχάκι βαν κ' με
ρωτούβαν άν πιβτω βτον Άλκχ, έχω έλεγα "όχι, όχι!"

-11- κ' οί Τούρκοι με χτυπούσαν με τὰ μαζύγια !
 Ξύλο, ξύλο, βαδανιούρια .. καλύτερα να με βκόωναν !
 Αποφασίδα κι εἶπα, "πιβτεύω στον Άγιο", ἐκεῖνοι ἔπα-
 σαν τὸ ξύλο, μ' ἔβαλαν κι ἔβαλαν τὸ κοράνι κ' τὶς προ-
 βωχέες τὸς .. εἰς τὰ μαζύματα κ' τὶς πολεμικὲς ἀγκύ-
 βεις ἤμὸν πρώτος, ἔβαλαν πόσο κακία ἔχουν οἱ Τούρκοι...
 ἔχουμε τὸ δικιο, ἔρεῖς οἱ ραγιαδες κ' δαί μᾶς βοη-
 θήθει ὁ Θεός να νικίωμε ... ! Δυμὸ μου καθε βαι-
 μη τὸν πόνο σου - Δέν λυθί-
 νῶθα τὰ λόγια τοῦ παπα-Δανιέλι:
 " Δέν ἀξίσει να κερδίης ὅλον τὸν
 κόσμω, ἀμα χάθεις τὴν ψυχὴ σου,
 κι ἐγὼ ζω τὸ μαρτύριο ... ἢ
 καρδιά μου να προβώχεται ... κ'
 ἔξωτερικά να ἔβηαι βὰς ὑπερεβί-
 ες με τὸς Τούρκος ..
 Συγχώρε σε με, μητέρα ... !

ἢ μητέρα κα-
 τέβαθε ἀπὶ τὰ

εἰκονίσματα τὸ βταυρό κ' τὸν
 βταυρωθε λέγοντας : " Νάθαι
 εὐχοχυμένος " κ' ἐκεῖνος προ-
 βκύνθη, φιλῶντας τὸ χεῖρ τὸς
 " ἔφυγε με τὴν θυμωονία
 να ἔρθη τὴν ἄλλη νύχτα

.....
 Τὴν ἐπο-
 μένη
 νύχτα

ἔφραβε ἐπὶ τοῦ... Δύο (12)
 ἄνδρες μὲ φουβτανέλλες ἦ-
 ταν ἔσο δωματίο, μα-
 ρί κ' ἕνας
 Τούρκος.

Ἡ κυρά-ἑλένη τὸν ἰθύχαθε : « Τα' παγκάρια τοῦτα ἦσαν
 γιὰ θεὸν, εἶναι ὅλοι δικοὶ μας .. Τι' ἐκμηΐ ! ὁ πρῶτος
 ἦταν ὁ Νικόλαος, ὁ ἄλλος ὁ Αντώνιος, οἱ φίλοι τοῦ πού δέν
 τοὺς πρόδωθε τότε πρὸ τὸν ἐπιαθάν ὁ Τούρκος.

Ἀγκαλιαβτικάν κλαίοντας ... ὁ Τούρκος πη-
 βιάθε κ' εἶπε : « ἔχω εἶμαι ὁ ταχυρ, ὁ φίλος ἔσ,
 τώρα ἔχυνα Χριστιανὸς Τρύφωνα μὲ μένε..
 Ἀγκαλιαβτικάν βυρκινημένοι ...
 -ἔκλινε τὴ βία ἢ κυρά-ἑλένη
 ἔφερε τὴ φουβτανέλλα
 τοῦ ἄνδρα τῆς ..
 -Πάρε

ἀντί, παι-
 δι μὲ, εἶ-
 ναι τοῦ
 πατέρα ἔσ..
 Ἐπειτα
 →

13) χτύπησε η πόρτα... Η κυρα-Έλενη τους ένευσε να
 βωπάσουν, άνοιξε την πόρτα... έβκυψε κι ρίχθηκε το
 χέρι του παπα-θανάση... Πρώτος έτρεξε ο κωνσταντι-
 νος, χονιάτσε μπροστά τω κ' κλαίνοντας με λυγμούς ψιδή-
 σε τω χέρι του. και ο παπα-θανάσης έδιδε τις εύχες του..

- Ποιό άσπιθα τών θεώ, πάτερ μου... Έδειχνα οα πίβτεια
 βτων Άλλάχ, κρυφά οπως πίβτεια κ' προευχόμεν, έφομοζογού-
 μα τω άμαρτωματά μου, ο θεός με δέχεται, μ'άγαπάει ακό-
 μα; Γιατω ήρθα έδω, για ν' αποδείξω σε έσες
 πως εί πάδανω χριστιανός, όπως γεννήθηκα.

- Συχωρημένος είμαι άπ' τω θεώ, παιδι με,
 .. ός εύλογη βτω έσάς ο κύριος τών δροίμο βδ..
 πριν φύγεις για τα θοναί με τους κλεφτο-
 αρματωλούς να βει κοινωνήσω τα Άγα Μυστή-
 ρια...

... Έκείνη την ώρα ποδοβολητά
 άκουβτικαν, δόρυθος, χλιμιτριβματα
 .. οι Τούρκοι έφαχναν για τών
 γενιτσαρο.. ή ή.

- Δεν έπρεπε να ρθω με τω
 άλογο, αυτό με πρόδωθε
 ειπε ο κωνσταντίνος..

- . Λοιπόν χρωσθα
 να φευγουμε, απ' τω
 μονοπάτι βτω δαίβος
 να αποφακρυνδού-
 με.. Έκαναν
 τω βταυρό ως
 κ' ματώντας
 βαις μίτες
 τών ποδιών
 τους
 έφυχαν..

Ὁ Κωνσταντῖνος περῶσε ἀπ' τῆς χαρᾶς του... ἦταν
 ἑξάιδερος... Ἡ ρουβτανεῖρα ποὺ φοροῦσε τοῦ
 χαριε ἑπίδα... Ὁ Κων/νος
 γρηγορα ἀναδείχτηκε καλὸς
 στρατιῶτης κ' καλὸς θυμῶλος
 ὅπως καπετάναιος...

14

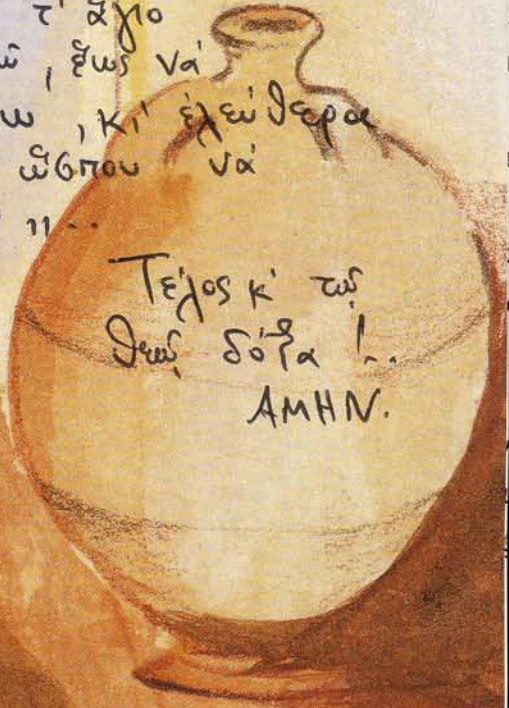
Ἐμεινε γυνὼς με' τὸ
 παρατβούκι: Ὁ γρηιτθαρσ...

Πορῆμιθε γιὰ τὴν ΠΙΣΤΗ κ' τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ...
 κάποια νῆφρα ἔμαδε ἴτι ὁ φίλος του ὁ Τα-
 χιρ-Τριφνας δανατώθηκε ἀπὸ τὸς Τῦρκος!

Ἐκλαυσε ἀπαρηγόρητα κ' προβεχόταν γιὰ τὸν
 Τριφνα με' τὸ μαρτυρικό τεῖχος του...
 Ἡ κυρα-Ἐλένη ἐκοιμήθη εἰρηνικά, χριστιανικά με'
 τὴν χαρὰ ἴτι ὁ γιὸς της πορῆμα γιὰ τὴν ἑξάιδε.

ριὰ τὴν ἑλλήνων
 ὁτὴν κιδεῖα
 κ' λαίχου
 ποὺ θυχνά
 τούς:

Ὁ Κων/νος δὲν μπόρεσε νὰ εἶναι
 της... Λυπήθηκε θείθαια περὶ
 τας ἔκανε τὸν καημό τὸ τραγοῦδι,
 τραγοῦδοῦσε ὅτι ληξέρια
 «Μαῖνα βε' βεῖνα ὀρκίσομαι,
 γιὰ τοῦτο ἔδω τὸν τόπο,
 ἄππο μὴ δοῦν τὰ μαῖτια μου
 κ' βρωμα τὸ κορμι μου,
 τὸ χῶμα τ' ἄγιο
 ποὺ πατῶ, ἕως νὰ
 λευτερώσω, κ' ἑξάιδερα
 ἑλλήνσπῆλα ὠθῶ νὰ
 καμαρώσω...»

Τεῖχος κ' τῶ
 θεῶ δόξα!
 ΑΜΗΝ.

Οι γενιτσαροι αϊχμα -
λωτισον
τον Κων/νο
(εισε'αξιδα 5)

